

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Святі Мученики Сергій і Вакх

Holy Martyrs Sergius and Bacchus

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

**«Славетні Мученики, Сергію і Ваксу,
ви голосно кличете одним серцем: 'Як
добре й приємно жити з Богом.'» (з
Кондака Мученикам)**

На 20-го жовтня за григоріанським календарем (це 7-го жовтня за юліанським) ми святкуємо пам'ять Святих Мучеників Сергія і Вакса, які прославили Бога своїм вірним свідченням підчас володіння імператора Галерія Максиміяна в р. 303.

Були вони офіцерами високої ранги

“Illustrious martyrs, Sergius and Bacchus, with one heart you cry aloud: ‘How good and pleasant it is to dwell with God.’” (from the Kontakion to the Martyrs)

On October 20 on the Gregorian Calendar (which is October 7 on the Julian) we celebrate the memory of the Holy Martyrs Sergius and Bacchus, who glorified God by their faithful testimony during the reign of Emperor Galerius Maximianus in the year 303.

в римському війську і їх дуже поважав імператор доти, доки почув, що вони були таємними Християнами. Він вирішив перевірити їх запрошенням разом з ним принести жертву Юпітеру. Вони відповіли, що вони не можуть поклонятися іншому богу крім Тому, Який створив небо й землю. Максиміян дуже розсердився і наказав одягнути двох друзів і братів у Христі в жіночу одягу і марширувати їх по місті. Таким чином він хотів їх принизити, мовляв їхня непохитна постанова наслідувати Спасителя, Який закликав ображених тим, хто вдарить їх по щоці підставляти й другу (Луки 6:27-31), компрометує їхню мужність і робить їх неповноцінними вояками.

Не рідко так і буває, що невіруючі сприймають співчутливість, милосердя та ласкавість нашого Господа, яка відображена і в житті й характеру Його послідовників, як слабкість непідходящу тим, що живуть у «реальному світі». Чомусь не доходить до них очевидне: що послідовно проявляти такі якості вимагає у Християн дисципліни й колосального зусилля. Це ж не властивості слабких людей! Чомусь воліють невіруючі поважати тих, хто агресією та маніпуляціями здобуває собі більші чи менші імперії - які однак ніколи дуже довго не тривають.

Крім цього, такий жест приниження, разом з близькою дружністю цих спарованих Святих спонукало деяких сучасних спостерігачів припускати, що взаємини між Сергієм і Вакхом була романтичні, тобто висловом одностатевої орієнтації. Навіть пропонує хтось, що вони були поєднані рідкісним Християнським обрядом «аделфопіісис» (буквально «брато-творення» - щось подібне до звичаю «кровних братів», якого колись практикували американські тубільці). А це, за цією думкою, наче б то мало вказувати на толерантне сприймання одностатевих супруж у ранній Християнській громаді.

Sergius and Bacchus were high ranking officers in the army of Rome, highly regarded by the emperor, until he heard that they were secret Christians. He resolved to test them by inviting them to offer sacrifices to Jupiter together with him. They responded that they could worship none other than the God Who created the heavens and the earth. Maximian furiously ordered the two friends and brothers in Christ to be dressed in female garments and paraded through the city. This was intended to humiliate them, perhaps implying that their unshakeable decision to follow a Saviour, Who called on those wronged to turn the other cheek (Luke 6:27-31), compromised their masculinity and made poor soldiers out of them.

It is not terribly uncommon for unbelievers to perceive the compassion, mercy and kindness of Our Lord, which is reflected in the lives and characters of His followers as weakness, unsuitable for those living in "the real world". The rather obvious fact that to consistently manifest such qualities requires discipline and immense effort on the part of Christians is somehow missed by those who honour those who carve out greater or smaller empires (which, however, are always temporary) by their aggressiveness and manipulation of others.

On the other hand this particular gesture of humiliation coupled with the close friendship of these paired Saints has prompted some modern observers to conjecture that the relationship between Sergius and Bacchus was a romantic one, expressive of a same-sex orientation. It has even been suggested that the two were united in a rare Christian ritual called "adelphopoesis" (literally "brother-making", somewhat analogous to the tradition of "blood brothers" once practiced by some native Americans), which might imply an attitude of acceptance of same-sex unions in the early Christian community.

Однак таке припущення – наслідок непорозуміння щодо засади послідовників Христа стосовно романсу та сексуальності. З однієї сторони немає жодного сумніву про те, що Господь благословляє Шлюб, сексуальну інтимність, втіху та святкування цих справ. Його ж перше чудо, як описує Євангелія від Івана, це перетворення води на вино на Шлюбному бенкеті в Кані Галилейській. А з другої сторони Ісус також схвально говорив про скопців «ради Царства Небесного» (Матвія 19:12).

Християни сповідують, що намір романсу та сексуальної інтимності – підсилювати й поглиблювати зріст в спільності двох істот, які посвятилися одне одному в Господі перед їхніми братами й сестрами, Церквою, в єдності Шлюбу. Початок цього Святого Таїнства, як ми його називаємо, - від створення Богом людей, Адама і Єви, на образ Пресвятої Тройці, як єдність у різноманітності. Прабатьки – одні в спільній людськості, а також різнорідні – головню в своїй статі, і це дає їм можливість зачинати, родити й виховувати інших людей. Поза таким посвяченим життям, яке також мусить давати раду з різними вимогами та викликами, що бувають у світі, романс і сексуальна інтимність просто не виконують свого завдання. Натомість вони часто приносять біль і збентеження, особливо тому, що вони такі нетривалі. Скороминачі моменти втіхи, немов дим і туман, тривають коротко а потім зникають, залишаючи по собі лише гірко-солодкі спогади. Чи можна справді називати це втіхою?

Отож послідовники Ісуса тримаються посвяченого целібату, просячи Його допомагати їм давати раду з їхніми потребами, перемогами та невдачами, доти доки знайдуть благословення (зв'язане з викликами) на вступ у життя посвячене подружжю в Шлюбі, як вище описано. Тоді романс і

However, such a position misses the mark, as to the place of romance and sexuality among the followers of Christ. On the one hand, there is absolutely no doubt that our Lord blessed marriage, sexual intimacy, pleasure and the celebration of these. His first miracle, according to the Gospel of John, was turning water into wine at the Marriage Feast in Cana of Galilee. On the other hand Jesus also spoke approvingly of those who had chosen to be “eunuchs for the kingdom of heaven’s sake” (Matthew 19:12).

Christians profess that romance and sexual intimacy are intended for strengthening and deepening the growth in communion of two beings, which have made a commitment to each other in the Lord, before their brothers and sisters, the Church, in Marriage. The origins of this Holy Mystery, as we call it, derive from God’s creation of humans in the image of the Holy Trinity, as a unity in diversity - as Adam and Eve. The Forefathers are one in their common humanity *and also* diverse - primarily in their gender, which makes it possible for them to conceive, give birth to and nurture other humans. Outside of such a life of commitment, with all the challenges such a life brings in this world, romance and sexual intimacy simply do not hit the mark. Instead they often bring pain and confusion. This is especially due to their transitory nature. Like smoke or fog, the fleeting, partial moments of pleasure last for a short time and then are gone, leaving only bitter-sweet memories. Can such truly be considered pleasure?

And so followers of Jesus tend to hold on to consecrated celibacy, asking Him to help them deal with their needs, their victories and their defeats, until they find themselves blessed (as well as challenged) with the opportunity to embark upon a life of commitment to a partner in Marriage as described above. At that time, romance and sexual intimacy

сексуальна інтимність дійсно стають справжніми чудовими дарами. Вони зміцнюються, поглиблюються та загоюють взаємини між супругами. Вони й тримають перед ними покликання постійно зростати в спільності, а в той же час шанувати й святкувати їхню своєрідність.

Любов поміж Мучениками Сергієм та Вакхом дійсно основана на любові до Христа – а також у любові до них Господа, Бога й Спасителя нашого Ісуса Христа, Який дав їм хоробрість та силу відважно сповідувати Його аж до їхнього останнього подиху. Імператор Масиміян передав їх губернатору східної Сирії Антіоху, який був сильно ворожо наставлений до Християнства, хоч і завдячував свій пост підтримці цих двох визначних воїнів.

Зрозумівши, що він не зможе їх переробити, Антіох дуже розгнівався і наказав побити Вакха до смерті. А свого особливого патрона й добродія, Сергія, він послав до м. Ресафи (сьогодні це в Сирії), де його мучили а потім обезголовили. Пошана до Мучеників потім так глибоко вкорінилася, що це місто з часом перейменували Сергіополем на його честь. Сьогодні це місце археологічних розкопок неподалік від великого модерного міста Алеппо.

Старовинну Церкву Святих Сергія і Вакха в Римі передав українцям католикам Папа Урбан VIII у р. 1630, скоро після Унії Берестейської. Вона – національна Церква для українців католиків у Італії.

Нехай же ці мирні Святі Воїни спонукують і нас добре змагатися для Христа і для Його звістки любові, лояльності та посвяти в ці дні, коли ці чесноти так загрожені. Амінь.

become true and wonderful blessings. They strengthen, deepen and heal. They hold before the partners the vocation of becoming ever more united, while at the same time honouring and celebrating their distinctness.

The love of the Martyrs Sergius and Bacchus for each other was certainly founded upon *and in* the love for them of our Lord, God and Saviour, Jesus Christ, Who gave them the courage and strength to boldly confess Him to their last breath. Emperor Maximian handed them over to Antiochus, the governor of eastern Syria, who was very hostile against Christianity, but who had gained his post due to the support of the two distinguished soldiers.

Seeing that he was unable to sway them in their devotion to Christ, Antiochus became very angry and ordered Bacchus to be beaten to death. He then sent his special patron and benefactor, Sergius, to Resafa, in what is today Syria, where the Martyr was tortured and finally beheaded. The veneration of the Martyrs caught on so firmly that this city came to be known as Sergiopolis in his honour. Today it is an archeological site not far distant from the great modern city of Aleppo.

There is an ancient Church of Sts. Sergius and Bacchus in Rome. It was given to Ukrainian Catholics, in 1630, shortly after the Union of Berestya by Pope Urban VIII and is considered to be the national Church for Ukrainian Catholics in Italy.

May these peaceful warrior Saints inspire us to wage the good fight for Christ and His message of love, loyalty and commitment in these days when these virtues are so much under siege. Amen.